

Arrest

**nr. 348 719 van 18 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Najate EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 juni 2026 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juni 2026 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Algiers. Hij had een geldig nationaal paspoort bij zich, geldig van 23 december 2019 tot 22 december 2029, voorzien van een visum type C, geldig van 1 juni 2026 tot 24 juni 2026, voor 1 binnenkomst voor de duur van 8 dagen met het oog op toerisme. Dit visum was uitgereikt door de Belgische autoriteiten. Verzoeker was tevens in het bezit van een retourticket.

1.2. Verweerder treft op 6 juni 2026 een beslissing tot teruggedrijving.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“X E Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toeristische redenen naar België te komen, betrokkene kan enkel zeggen dat hij Brussel komt bezoeken. Betrokkene kan geen toeristische bezienswaardigheden opnoemen. Hij verklaart dat zijn neef hem gaat rondgidsen per taxi, maar hij kan niet zeggen of zijn neef een auto bezit. Betrokkene kan ook geen uitnodiging van zijn neef voorleggen. Betrokkene verblijft de eerste nacht in een hotel in Brussel, de volgende nachten zijn geboekt in een hotel in Diegem omdat dit een beter hotel is volgens betrokkene. Op de vraag of betrokkene nog andere steden gaat bezoeken kan hij niet antwoorden”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuithalen van de vordering. Integendeel, verzoekers gedwongen terugnrijving naar Algerije is voorzien voor 19 juni 2026. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoeker op:

- Schending van het beginsel „Audi alteram partem” (7.2.1.2);
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten;
- Een kennelijke beoordelingsfout;
- Schending van de beginselen van redelijkheid en evenredigheid.”

Hij betoogt als volgt:

“MOTIEF BETREFFENDE DE SCHENDING VAN HET AUDI ALTERAM PARTEM-BEGINSEL

7.2.1.2.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

12. Het beginsel „audi alteram partem” wordt gedefinieerd als „een algemeen rechtsbeginsel met wetgevende waarde, dat de bestuursinstantie verplicht de burger in de gelegenheid te stellen zijn opmerkingen kenbaar te maken over een ingrijpende, maar niet-bestrafende maatregel, die zij ten aanzien van hem overweegt te nemen” .

13. Audi alteram partem is op zijn beurt van toepassing telkens wanneer de overheid een besluit dreigt te nemen dat aanzienlijk nadelig blijkt te zijn voor degene aan wie het gericht is; met andere woorden, een ingrijpende maatregel.

14. In dit perspectief dient het beginsel „Audi alteram partem” het volgende tweeledige doel: „enerzijds de autoriteit in staat stellen om met volledige kennis van zaken een besluit te nemen en, anderzijds, de burger in staat stellen zijn argumenten naar voren te brengen, gelet op de ernst van de maatregel die genoemde autoriteit jegens hem op het punt staat te nemen” .

15. De voorafgaande hoorzitting is derhalve in het vreemdelingenrecht, onder invloed van het recht van de Europese Unie , verplicht in een reeks omstandigheden die ongunstig zijn voor de onderdaan van een derde land buiten de Europese Unie, met name wanneer het verblijf van de betrokkene wordt beëindigd.

16. De eis die het beginsel „audi alteram partem” vastlegt, komt als volgt tot uiting:

- De betrokkene moet, aan de hand van de door de overheid te verstrekken informatie, nauwkeurig op de hoogte zijn van de voorgenomen maatregel en van de feiten die deze rechtvaardigen;
- De betrokkene moet toegang hebben tot alle stukken waarop de autoriteit zich wil baseren;
- In geval van een mondelinge hoorzitting moet de betrokkene een afschrift ontvangen van het door de bestuursinstantie opgestelde verslag;
- De betrokkene moet de mogelijkheid hebben om het verslag van de hoorzitting, indien van toepassing, daadwerkelijk te betwisten;
- Uiteindelijk moet de administratieve instantie in haar besluit aantonen dat zij rekening heeft gehouden met de door de betrokkene aangevoerde argumenten en opmerkingen.

17. Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen de zaak zodanig te onderzoeken dat zij een besluit kan nemen met volledige kennis van zaken en dit besluit op passende wijze kan motiveren, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen. [...]” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36–37 en 59).

7.2.1.2.2. Toepassing op de onderhavige zaak

18. Met betrekking tot het middel, waarvan de rechtsregels in punt 7.2.1.2.1 zijn uiteengezet, voert verzoekster verschillende onderdelen (argumenten) aan, die afzonderlijk of in combinatie de grondslag voor dit middel vormen.

A. Eerste onderdeel van het middel: er is niet aangetoond dat de verzoekende partij vooraf nauwkeurig op de hoogte was van de voorgenomen maatregelen

19. Er werd geoordeeld dat „het feit dat verzoeker tijdens zijn controle door de politiediensten is gehoord, niet voldoende is om deze vaststelling te weerleggen, aangezien het uit deze controle voortvloeiende administratieve rapport geenszins kan worden gelijkgesteld met een procedure waarbij het recht om te worden gehoord in acht is genomen, aangezien uit genoemd document niet blijkt dat de verzoeker op de hoogte is gesteld van het voornemen van de verwerende partij om hem een bevel tot het verlaten van het grondgebied te geven en dat hij zijn opmerkingen ter zake op geldige wijze heeft kunnen naar voren brengen”. (C.C.E., nr. 219.663 van 11 april 2019).

20. Het recht om te worden gehoord, dat is verheven tot een fundamenteel beginsel dat inherent is aan de eerbiediging van de rechten van de verdediging, legt de bestuursautoriteit een positieve verplichting tot procedurele loyaliteit op. Alvorens een individueel besluit wordt genomen dat de belangen van een burger op ongunstige en wezenlijke wijze kan schaden, moet deze laatste absoluut de mogelijkheid krijgen om zijn standpunt op zinvolle en effectieve wijze kenbaar te maken.

21. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn uitgebreide jurisprudentie (en met name in de arresten *Mukarubega*, C-166/13, en *Boudjlida*, C-249/13) zorgvuldig de beginselen van dit recht vastgelegd. Het Hof preciseert dat de regel volgens welke de adressaat van een beslissing die hem benadeelt in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen naar voren te brengen, geen louter zinloze formaliteit is. Opdat deze mogelijkheid daadwerkelijk bestaat, is de overheid verplicht de betrokkene vooraf duidelijk in kennis te stellen van de feitelijke en juridische elementen waarop zij zich voornemens is te baseren, alsook van de precieze aard van de voorgenomen dwangmaatregelen.

22. In de onderhavige zaak blijkt uit een nauwkeurig onderzoek van de stukken in het administratieve dossier en de bepalingen van de bestreden beslissing dat er sprake is van een fundamentele procedurele tekortkoming. Er is geenszins aangetoond, noch zelfs maar aangevoerd door de verweerder, dat hij de heer T. in enig stadium van het voorafgaande gesprek heeft meegedeeld dat zijn toelichting op zijn toeristisch verblijf van acht dagen als onvoldoende werd beschouwd. Bijgevolg is hij nooit op de hoogte gesteld van het feit dat het bestreden besluit op handen was.

23. Geconfronteerd met een voldongen feit werd de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om specifieke opmerkingen te maken of met spoed contact op te nemen met zijn naasten, vrienden of een advocaat om de verduidelijkingen te verstrekken die van invloed hadden kunnen zijn op het door de verweerder overwogen besluit, voordat dit werd genomen. Dit ontbreken van voorafgaande kennisgeving van de bezwaren maakt de handeling fundamenteel ongeldig.

24. De verwerende partij heeft op geen enkel moment aangetoond dat zij de heer T. de gelegenheid heeft geboden om de misverstanden weg te nemen met betrekking tot de concrete organisatie van zijn verblijf in het kader van zijn visum voor kort verblijf.

25. Toch heeft verzoeker de realiteit, de samenhang en de organisatie van zijn reis volledig aangetoond door aan de controleautoriteiten een hotelreservering in Brussel voor zijn eerste overnachting voor te leggen — aangezien zijn vlucht laat op het grondgebied was aangekomen — evenals een hotelreservering in Diegem voor de volgende overnachtingen, waarmee zijn gehele verblijf werd gedekt.

26. Erger nog, in de bestreden besluiten wordt voorbijgegaan aan het feit dat het dossier van verzoeker volledig was en dat aan alle wettelijke toelatingsvoorwaarden was voldaan, aangezien de autoriteiten zelf hadden gecontroleerd en bevestigd dat hij over voldoende financiële middelen beschikte voor zijn verblijf en zijn terugkeer.

27. Op basis van dit onderdeel van het middel moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing het beginsel van „audi alteram partem” heeft geschonden. Er is immers op geen enkele wijze aangetoond dat de verzoeker op geldige wijze is gehoord met betrekking tot zijn taalvaardigheid en in staat is gesteld zijn opmerkingen op zinvolle wijze naar voren te brengen, terwijl zijn bewijsstukken inzake accommodatie, zijn reserveringen en zijn middelen van bestaan wel werden gecontroleerd.

28. Deze schending rechtvaardigt op zichzelf reeds de opschorting en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

B. Tweede onderdeel van het middel: de verzoekende partij heeft haar argumenten niet op geldige wijze kunnen naar voren brengen

29. Het recht om te worden gehoord mag geen loutere administratieve formaliteit zijn: het vereist een daadwerkelijke uitwisseling. De overheid is verplicht de reiziger in de gelegenheid te stellen zich te verantwoorden om eventuele twijfels weg te nemen. Om dit recht daadwerkelijk en rechtvaardig te laten zijn, is het onontbeerlijk dat de politieambtenaar en de ondervraagde persoon elkaar volkomen begrijpen, vooral wanneer een intrekking van het visum, in combinatie met beslissingen tot aanhouding en terugwijzing, wordt overwogen.

30. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015 eraan herinnerd dat: „ Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, alvorens een besluit wordt genomen dat de belangen van de betrokkene nadelig kan beïnvloeden, deel uit van de rechten van de

verdediging die zijn verankerd in een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punt 34).

31. Gezien het doel van dit beginsel moet de bevoegde autoriteit, om met volledige kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, een grondig onderzoek naar de feiten verrichten, de nodige inlichtingen verzamelen en alle elementen van het dossier in aanmerking nemen. Het recht om te worden gehoord mag derhalve geen louter administratieve formaliteit zijn: het vereist een daadwerkelijke uitwisseling waarbij de reiziger de gelegenheid krijgt zich te verantwoorden om eventuele twijfels weg te nemen. (in dezelfde zin: C.E., 19 februari 2015, nr. 230.257)».

32. In de onderhavige zaak is de verzoeker een Algerijnse staatsburger die zich in het Arabisch uitdrukt, slechts een beperkte kennis van het Frans heeft en geen kennis van het Nederlands bezit.

33. Het verhoor vond derhalve plaats in een taal die hij niet beheerst en zonder dat er een tolk aanwezig was

34. Men zou dan ook terecht kunnen aannemen dat de door de verweerder aangevoerde misverstanden voortvloeien uit de taalbarrière tussen de verzoeker en de grenspolitie.

35. Hem werd ten onrechte verweten dat hij geen gedenkmonumenten kon noemen; hem worden ook vermeende inconsistenties met betrekking tot zijn hotelreserveringen verweten; een dergelijke redenering zou erop neerkomen dat de verzoeker gedwongen zou worden in hetzelfde hotel te verblijven, hoewel dit hotel niet aan zijn wensen voldoet, hetgeen volstrekt onredelijk is.

36. Aangezien de verweerder zijn besluit op ernstige en objectieve gronden moet baseren, schendt hij het beginsel van redelijkheid en evenredigheid doordat hij zich uitsluitend baseert op irrelevante elementen en in het kader van een twijfelachtige hoorzitting.

37. Ten slotte is het bestreden besluit onevenredig ten opzichte van het algemeen belang dat de bestuursinstantie geacht wordt te dienen, aangezien de grond voor dit besluit op zichzelf onvoldoende was om de terugwijzing, de intrekking van het visum van verzoeker en zijn verblijf in een gesloten opvangcentrum te rechtvaardigen.

38. Het zou voor haar immers eenvoudig zijn geweest om deze informatie te verkrijgen door het administratieve dossier te raadplegen of zelfs door de verzoeker te ondervragen in een voor hem begrijpelijke taal, gezien het feit dat de verzoeker over de documenten beschikte of deze kon overleggen die nodig waren om het doel van zijn reis aan te tonen.

39. Daaruit vloeit een kennelijke onevenredigheid voort tussen de beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt, de elementen waarop hij zich baseert en de gevolgen en de schade die uit het genomen besluit voortvloeien.

40. Bovendien heeft de verzoekster aan de grenspolitie de redenen voor haar verblijf in België toegelicht, evenals de organisatie van het verblijf door haar duidelijk geïdentificeerde neef.

41. Wat betreft de te bezoeken toeristische bezienswaardigheden heeft de verzoeker nadrukkelijk aangegeven dat het weliswaar waar is dat zij noch over een folder, noch over een brochure beschikt, maar dat dit uitsluitend komt doordat de heer B. D. B. haar de stad zal laten bezichtigen.

42. Aangezien de verweerder bij de aanhouding geen rekening heeft gehouden met de uitleg van de verzoeker, heeft hij het beginsel „audi alteram partem” geschonden.

43. Indien de verzoeker in een taal die hij begrijpt moet worden gehoord of bijgestaan door een tolk, dan is dat om hem in staat te stellen de reikwijdte van de hem gestelde vragen te begrijpen en deze met volledige kennis van zaken te beantwoorden.

44. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015 opgemerkt dat „volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie het recht om te worden gehoord, alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen nadelig kan beïnvloeden, deel uitmaakt van de rechten van de verdediging die zijn verankerd in een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie ” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punt 34).

45. Gezien het doel van dit algemene rechtsbeginsel moet de bevoegde autoriteit, om met volledige kennis van zaken te kunnen beslissen, een grondig feitenonderzoek verrichten, de voor de besluitvorming

noodzakelijke inlichtingen verzamelen en alle elementen van het dossier in aanmerking nemen (in dezelfde zin: C.E., 19 februari 2015, nr. 230.257)”.

46. Op basis van het tweede onderdeel van dit middel moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing het beginsel „audi alteram partem” heeft geschonden, doordat zij in wezen was gebaseerd op een hoorzitting die plaatsvond in een voor de verzoekende partij onbekende taal, zonder de aanwezigheid van een tolk, waardoor de verzoekende partij het recht werd ontnomen om haar argumenten tegen elk van de tegen haar genomen beslissingen objectief naar voren te brengen.

47. Op grond van dit onderdeel van het middel moet worden geconcludeerd dat het bestreden besluit het beginsel van „audi alteram partem” op flagrante wijze schendt. Aangezien de procedure is gebaseerd op een overhaaste hoorzitting, die werd belemmerd door de taalbarrière en het ontbreken van voorafgaande informatie, komt deze juridisch gezien neer op het ontbreken van elke geldige hoorzitting van de verzoekende partij.

7.2.1.3. MIDDEL BETREFFENDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSRECHTELIJKE BESLUITEN

7.2.1.3.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

48. Het staat vast dat:

„De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in het besluit, van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing. Deze moet toereikend zijn.”

de motivering „voldoende moet zijn, dat wil zeggen volledig, nauwkeurig en ondubbelzinnig ” (M. HANOTIAU, „De Raad van State, rechter in administratieve cassatiezaken”, in *De burger tegenover de overheid – Administratieve commissies en rechtbanken: welke rechten van de verdediging?* Luik, Uitgeverij van de Jonge Orde van Luik, 1990, blz. 151);

49. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat:

Art. 3. De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de beschikking, van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing. Deze moet toereikend zijn.

50. De verplichting tot toetsing van de motivering van een door een bestuursorgaan genomen besluit bestaat uit een tweeledige toetsing:

- De eerste betreft de aanwezigheid in de tekst van het bestuursbesluit van een motivering, in die zin dat de rechtsgrondslag van de beslissing wordt vermeld, evenals de feitelijke elementen waarmee rekening is gehouden om de genomen beslissing te rechtvaardigen;

- De tweede bestaat erin na te gaan of de overheid, op basis van de door haar in aanmerking genomen elementen (waarbij zij overigens alle elementen van de zaak in aanmerking moet nemen), een ruimschoots aanvaardbare, relevante en niet-onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de feiten die haar zijn voorgelegd.

51. Elk bestuursbesluit moet derhalve, op basis van het bestuursdossier, worden onderbouwd met juiste, relevante en juridisch aanvaardbare motieven, die uit het bestuursdossier moeten blijken.

52. In dit verband is beslist dat „de rechterlijke toetsing van de motivering van een besluit dat naar de vorm gemotiveerd moet zijn, niet alleen betrekking heeft op het bestaan van een motivering; de motivering moet toereikend zijn en de toetsing strekt zich dienovereenkomstig uit, dat wil zeggen tot de juistheid, de toelaatbaarheid en de relevantie van de gronden ” (CE, 2 juni 2003, nr. 120.10; CE, 5 april 2002, nr. 105.385).

7.2.1.3.2. Toepassing op de onderhavige zaak

53. Met betrekking tot het middel, waarvan de rechtsregels in punt 7.2.1.3.1 zijn uiteengezet, voert de verzoekende partij verschillende onderdelen aan, die afzonderlijk of in combinatie de grondslag voor dit middel vormen.

54. De motivering van de bestreden beslissing dient te worden getoetst aan artikel 3, lid 1, eerste alinea, punt 3, van de wet van 15 december 1980, het Visumwetboek, het Schengengrensstatuut en de relevante jurisprudentie ter zake.

A. Eerste argument: de beslissing tot weigering van toegang en terugwijzing schendt de formele motiveringsplicht, aangezien daarin niet de wettelijke grondslagen zijn vermeld die de bevoegdheid tot grenscontrole rechtvaardigen, naast de voorwaarden voor de afgifte van het gecontroleerde visum

55. De vermelding in het proces-verbaal van elke ten aanzien van de verzoeker genomen beslissing van de rechtsgronden waarop de bevoegdheid van de autoriteit berust, alsmede van de reikwijdte van haar bevoegdheid en de beslissingen die zij mocht nemen, lijkt van essentieel belang om de wettigheid te kunnen toetsen en, indien nodig, de betwiste beslissing zowel formeel als inhoudelijk aan te vechten.

56. In het onderhavige geval worden in de beslissing geenszins alle wettelijke bepalingen vermeld:

- waarin de bevoegdheid van de grenspolitie tot het uitvoeren van grenscontroles wordt vastgelegd;
- waarin alle voorwaarden voor de afgifte van een visum zijn opgenomen die de grenspolitie heeft willen toepassen.

57. Dit verzuim schendt de verplichting tot formele motivering van bestuursbesluiten, aangezien het de verzoekende partij niet in staat stelt de rechtmatigheid (bevoegdheid van de autoriteit, reikwijdte van de bevoegdheid van de autoriteit en gegrondheid van het genomen besluit) van de betwiste besluiten te analyseren en, indien nodig, te bekritisieren.

58. De verzoeker wijst er dan ook op dat:

- De grenscontrole van personen is gebaseerd op artikel 8, lid 3, van Verordening (EG) nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de regeling voor het overschrijden van de grenzen door personen (Schengengrenscore), waarin het volgende is bepaald:

„3. Bij binnenkomst en bij vertrek worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controle bij binnenkomst omvat de controle van de in artikel 5, lid 1, vastgestelde toelatingsvoorwaarden, alsmede, in voorkomend geval, van de documenten die het verblijf en de uitoefening van een beroepsactiviteit toestaan. Deze controle omvat een gedetailleerd onderzoek van de volgende elementen:

i) de controle of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een geldig en niet-verlopen reisdocument om de grens te overschrijden, en of dit document, indien van toepassing, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) een grondig onderzoek van het reisdocument op aanwijzingen van vervalsing of namaak;

iii) het onderzoeken van de in- en uitreisstempels op het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, teneinde door vergelijking van de in- en uitreisdata na te gaan of deze persoon de maximaal toegestane verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten nog niet heeft overschreden;

iv) de controle van de vertrek- en aankomstplaatsen van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede van het doel van het voorgenomen verblijf, en, indien nodig, de controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) de controle of de betrokken onderdaan van een derde land over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur en het doel van het voorgenomen verblijf, voor de terugkeer naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land waar zijn toelating is gewaarborgd, of dat hij in staat is deze middelen op legale wijze te verwerven;

vi) de controle of de betrokken onderdaan van een derde land, zijn vervoermiddel en de voorwerpen die hij vervoert, geen gevaar vormen voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Deze controle omvat de rechtstreekse raadpleging van de gegevens en signaleringen met betrekking tot personen en, indien nodig, voorwerpen die zijn opgenomen in het SIS en in de nationale opsporingsbestanden, alsmede, in voorkomend geval, de maatregel die naar aanleiding van een signalering moet worden genomen”.

- De weigering van toegang is gebaseerd op artikel 13, leden 1 en 2, van de Schengengrenscore:

„1. De toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd aan onderdanen van derde landen die niet aan alle toegangsvoorwaarden voldoen, zoals vastgelegd in artikel 5, lid 1, en die niet behoren tot een van de in artikel 5, lid 4, bedoelde categorieën personen. Deze bepaling laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake het recht op asiel en internationale bescherming of inzake de afgifte van visa voor verblijf van langere duur onverlet.

2. De toegang mag alleen worden geweigerd door middel van een met redenen omkleed besluit waarin de precieze redenen voor de weigering worden vermeld. Het besluit wordt genomen door een bevoegde autoriteit die daartoe krachtens de nationale wetgeving is gemachtigd. Het besluit treedt onmiddellijk in werking.”

- De voorwaarden voor de afgifte van een visum voor kort verblijf aan onderdanen van derde landen zijn vastgelegd in artikel 6, leden 1 en 2, van de Schengengrenscore, waarin het volgende is bepaald:

„1. Voor een verblijf van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een of meer geldige reisdocumenten die het overschrijden van de grens mogelijk maken;

b) in het bezit zijn van een geldig visum indien dit vereist is krachtens Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten visumplichtig zijn en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van deze verplichting zijn vrijgesteld (17), tenzij zij in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning;

c) het doel en de voorwaarden van het voorgenomen verblijf aantonen en beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugkeer naar het land van herkomst of de doorreis naar een derde land waar hun toelating is gewaarborgd, of in staat zijn deze middelen op legale wijze te verwerven;

d) niet in het SIS signaleerd staan met het oog op weigering van toegang;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten en, in het bijzonder, niet om dezelfde redenen in de nationale databanken van de lidstaten zijn signaleerd met het oog op weigering van toegang.

2. Een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswacht van de onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), bedoelde voorwaarden is voldaan, is opgenomen in bijlage I.”

- De bewijsstukken die dienen om na te gaan of aan de toelatingsvoorwaarden is voldaan, zijn vastgelegd in bijlage I bij de Schengengrenscore, waarin met name het volgende is bepaald:

„De in artikel 6, lid 3, bedoelde bewijsstukken kunnen de volgende zijn:

[...]

c) voor reizen met een toeristisch of privé-karakter:

i) bewijsstukken betreffende de accommodatie:

- een uitnodiging van de gastheer, in geval van verblijf bij een particulier,
- een bewijsstuk van de accommodatie of enig ander geschikt document waaruit het soort beoogde accommodatie blijkt;

ii) bewijsstukken met betrekking tot de reisroute:

- de reserveringsbevestiging van een georganiseerde reis of een ander geschikt document waarin het beoogde reisprogramma wordt vermeld;

iii) bewijsstukken met betrekking tot de terugreis:

- een retourticket of een rondreisbiljet;

59. Aangezien de bovengenoemde besluiten geen van de hierboven genoemde wettelijke bepalingen bevatten en/of ernaar verwijzen, lijkt de motivering van het genoemde besluit juridisch ontoereikend.

60. Bovendien laat de motivering van het betwiste besluit niet toe om vast te stellen welke bewijsstukken en vragen aan de verzoeker zijn voorgelegd met betrekking tot zijn toeristisch verblijf.

61. In dit stadium dient te worden verduidelijkt dat de eis die aan grenspostambtenaren wordt gesteld om in het kader van een visum voor kort verblijf over toeristische documenten te beschikken, geen wettelijke vereiste vormt; het gaat hoogstens om aanwijzingen waarmee kan worden aangetoond dat een persoon zijn visum voor kort verblijf niet misbruikt voor migratiedoeleinden.

62. Er had dus moeten worden aangetoond dat er duidelijke tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van de verzoeker, wat in deze zaak niet het geval is.

63. Zodra een persoon niet in het bezit is van deze documenten, is de verwerende partij verplicht na te gaan of er andere aanwijzingen zijn die het feit bevestigen dat de persoon voor iets anders komt dan louter een toeristisch bezoek.

64. Een adequate motivering en redenering zouden er tevens toe leiden dat het profiel van de verzoeker in aanmerking wordt genomen.

65. De verwerende partij wijst er op haar officiële website op dat voor een reis met toerisme als doel de verplichting om een programma voor te leggen afhankelijk is van het feit of het verblijf georganiseerd is (in dat geval volstaat het bewijs van de reservering en de betaling van de reis) of dat het verblijf niet georganiseerd is (in dat geval dient de aanvrager geloofwaardige informatie te verstrekken over zijn programma en zijn accommodatie).

66. Er dient dan ook nogmaals te worden benadrukt dat:

- de verzoekster de redenen voor haar verblijf op het grondgebied van het Koninkrijk heeft toegelicht. Deze verklaring werd gestaafd door haar twee hotelreserveringen;
- de verzoekende partij heeft tevens het bewijs geleverd van de toereikendheid van haar inkomsten en van de volledige overeenstemming tussen haar verblijf, haar verblijfplaats en haar inkomsten.

67. De verwerende partij in de betwiste beslissing geeft een partijdige beoordeling, die elke objectiviteit ontbeert, aangezien zij opzettelijk nalaat rekening te houden met alle door de verzoekende partij verstrekte gegevens en verklaringen.

68. Er dient inderdaad te worden nagegaan waarom de autoriteit van de verzoeker verlangt dat hij een uitnodigingsbrief van zijn neef overlegt, terwijl hij reeds beschikt over een verblijfplaats die door de verweerder niet wordt betwist en die geldig is, en over voldoende inkomsten beschikt.

69. De eis dat de verzoeker een uitnodigingsbrief moet overleggen, louter omdat hij tijdens zijn verblijf op het grondgebied van het Koninkrijk door zijn neef zal worden bijgestaan, berust op geen enkele wettelijke bepaling. Het is een vreemdeling die in het kader van een toeristisch bezoek reist immers niet verboden om vrienden, kennissen en familieleden te ontmoeten die op het grondgebied van het Koninkrijk wonen.

70. Een dergelijke eis zou neerkomen op het toevoegen van voorwaarden die niet in de wet zijn voorzien.

71. De verzoeker heeft er dan ook voor gekozen om gebruik te maken van de aanwezigheid van zijn neef om België beter te leren kennen en zijn verblijf zo efficiënt mogelijk te benutten, met name gezien de korte duur ervan. Het is dan ook logisch dat hij, om tijd te besparen, ervoor heeft gekozen zich te laten begeleiden door zijn neef, die het gebied beter kent, zonder dat deze begeleiding verplicht is of gepaard gaat met een uitnodiging van de neef. De verzoeker werd immers noch door zijn neef ondergebracht, noch door hem onderhouden.

72. De motivering van de bestreden beslissing kan in deze zaak dan ook geen stand houden.

B. Tweede onderdeel van het middel: de verzoeker betwist de juistheid van de motivering in de bestreden beslissingen

73. De verzoeker merkt op dat de subjectieve conclusies van de luchthavenpolitie volledig in tegenspraak zijn met de feitelijke realiteit van het dossier en de uitleg die hij heeft trachten te geven.

74. Ondanks zijn moeilijkheden om zich in het Frans uit te drukken en het volledige ontbreken van een tolk, beweert de betrokkene te hebben geprobeerd uit te leggen:

- dat hij naar België reisde voor een toeristisch verblijf van acht dagen;
- dat de organisatie van zijn verblijf onweerlegbaar werd gestaafd door twee hotelreserveringen: één in Brussel voor de eerste nacht vanwege de late aankomst van zijn vlucht, en één in Diegem voor de zes daaropvolgende nachten;
- dat hij over voldoende financiële middelen beschikte voor zijn verblijf en zijn terugreis, hetgeen overigens door de ambtenaren is vastgesteld en gecontroleerd;
- Dat het ontbreken van een vooraf vastgesteld toeristisch programma eenvoudigweg te verklaren was door het feit dat hij erop rekende dat zijn in België aanwezige familieleden hem als gids zouden dienen.

75. Er werd dan ook geoordeeld dat:

„Zoals de verzoeker in zijn middel aangeeft, blijkt het doel van zijn reis inderdaad uit zijn verklaringen en uit de uitnodigingsbrief die de verzoeker heeft overgelegd. Logischerwijs kon de afgevaardigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bijgevolg niet oordelen dat de verzoeker niet in het bezit was van documenten waaruit het doel van de reis bleek; dit strookt immers niet met de gegevens in het dossier. Wat de omstandigheden van het verblijf betreft, stelt de Raad vast dat het feit dat de verzoeker niet in het bezit was van een hotelreservering, in overeenstemming is met de gegevens in het dossier, maar dat blijkt dat het verhoor van de verzoeker zeer moeizaam verliep, omdat er slechts sprake was van de „zeer gebrekkige vertaling door een landgenoot“. Het is derhalve mogelijk te veronderstellen dat, indien de verzoeker mondeling meer informatie had willen verstrekken over de plaats waar hij zou overnachten en de wijze waarop hij zich naar de locatie van het evenement wilde begeven, hij dit mogelijk niet duidelijk heeft kunnen maken. In alle opzichten wordt vastgesteld dat op de uitnodigingsbrief een telefoonnummer en een contactadres waren vermeld. Het is dan ook niet onmogelijk dat de verzoeker van plan was op deze wijze contact op te nemen met de organisatie van de conferentie. Logischerwijs kon derhalve op het eerste gezicht evenmin worden vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit was van adequate documenten waaruit de omstandigheden van het verblijf bleken. De schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond”⁸.

76. Op grond van het tweede onderdeel van dit middel moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet toereikend is, aangezien zij berust op motieven waarvan de juistheid niet objectief kan worden beoordeeld of geverifieerd.

7.2.1.4. MIDDEL INGELEGD OP GROND VAN EEN KLEURIGE BEOORDELINGSFOUT

7.2.1.4.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

77. Verzoekster wil aantonen dat verweerder een fout heeft gemaakt bij de analyse van haar dossier, met name wat betreft de elementen op basis waarvan de betwiste besluiten zijn beoordeeld en gemotiveerd.

78. Ter herinnering: „om te voldoen aan de verplichting tot formele motivering van bestuursbesluiten, moet uit een besluit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de opsteller blijken, zodat de betrokkenen de gronden voor de genomen maatregel kunnen kennen en de bevoegde rechterlijke instantie haar toetsing kan uitoefenen, en, anderzijds dat de toetsing van de wettigheid die de Raad uitoefent, erin bestaat na te gaan of de bestuursinstantie geen feiten als vaststaand heeft beschouwd die niet uit het administratieve dossier blijken en of zij aan die feiten, zowel in de inhoudelijke als in de formele motivering van haar besluit, een interpretatie heeft gegeven die niet voortvloeit uit een kennelijke beoordelingsfout” (C.E., nr. 101.624, 7 december 2001 en Raad van State, nr. 147.344, 6 juli 2005).

7.2.1.4.2. Toepassing op het onderhavige geval

79. Het betwiste besluit berust op een kennelijke beoordelingsfout, aangezien het uitsluitend is gebaseerd op een bevooroordeelde interpretatie van de door verzoekster verstrekte informatie, die is verzameld tijdens een hoorzitting waarbij zij geen adequate taalkundige bijstand heeft gekregen.

80. De verzoeker is immers een bezoeker te goeder trouw, die deelneemt aan een louter toeristische en goed voorbereide reis.

81. Indien de verweerder een individueel, neutraal en grondig onderzoek van de situatie had verricht, zou hij hebben vastgesteld dat het doel van de reis uitsluitend en onbetwistbaar toeristisch was, en dat de verzoeker voor de organisatie van zijn bezoeken een beroep deed op zijn familieleden ter plaatse.

82. De verweerder begaat een kennelijke beoordelingsfout wanneer hij beweert dat de verzoeker de omstandigheden van zijn verblijf niet kon staven. Hij heeft opzettelijk het onweerlegbare materiële bewijs buiten beschouwing gelaten dat de heer T. tijdens de controle heeft kunnen overleggen, namelijk zijn hotelreserveringen in Brussel en Diegem, die zijn volledige verblijf van acht dagen bestrijken.

83. Evenzo zijn de betwiste beslissingen gebaseerd op onjuiste veronderstellingen. Door een gebrek aan oprechtheid af te leiden uit het enkele feit dat de heer T., die door de taalbarrière van zijn stuk was gebracht, moeite had om Belgische monumenten te noemen of op het moment van de controle niet daadwerkelijk over een schriftelijke uitnodiging beschikte, heeft de verwerende partij de feitelijke toestand van het dossier genegeerd. Er bestond immers geen wettelijke bepaling die de verzoeker verplichtte om over een uitnodiging te beschikken, aangezien hij niet door de uitgenodigde was uitgenodigd en over eigen middelen voor huisvesting en verblijf beschikte.

84. Bovendien herinnert de Raad in zijn arrest nr. 97 198 van 14 februari 2013 eraan:

„Evenmin ontkent de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in het bezit is van 500 euro en een hotelreservering. Voorts weerlegt de verzoekende partij niet de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat „zij geen kennis heeft van bezienswaardigheden die haar toeristische reisdoel kunnen staven. Verder verklaart zij niemand in België te kennen die haar wegwijs kan maken en kan zij geen toelichting geven waarom zij België als toeristische reisbestemming heeft gekozen“. Deze vaststelling is afdoend. De Afrikaanse afkomst van de verzoekende partij en haar voornemen om documenten in België te verkrijgen, het feit dat zij de reden niet wil bekendmaken omdat dit „persoonlijk“ is en het feit dat het haar eerste bezoek aan Europa betreft, doen hieraan geen afbreuk. Dit geldt des te meer nu is gebleken dat de verzoekende partij na de afgelegde verklaringen een asielaanvraag heeft ingediend.

De verzoekende partij toont prima facie geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen.

De grief betreffende artikel 3 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de teruggedrijving, een vordering die onontvankelijk is, zoals uit het voorgaande blijkt.

Het besluit dat er geen ernstige gronden worden aangevoerd, dringt zich op.

85. Een a contrario-lezing van dit arrest van de Raad leidt tot de conclusie dat het feit dat de verzoekende partij een persoon in België kent die haar als gids zal dienen en haar rondleidt in het Koninkrijk, volstaat om de overtuiging van de verwerende partij en de grondslag van het verblijf van de verzoekende partij te bevestigen en te onderbouwen.

86. De beslissing berust op een kennelijke beoordelingsfout, aangezien de weigeringsgronden erop neigen te veronderstellen dat de bedoelingen van de verzoeker in strijd zijn met het visum dat hem is verleend.

87. Een dergelijke conclusie blijkt duidelijk noch uit de verklaringen van de verzoeker, noch uit zijn administratief dossier.

88. Het middel is derhalve gegrond.

7.2.1.5. MIDDEL BETREFFENDE DE SCHENDING VAN DE PLICHT TOT ZORGVULDIGHEID EN VOORZICHTIGHEID ALS ONDERDELEN VAN HET BEGINSEL VAN GOED BESTUUR

7.2.1.5.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

89. De zorgvuldigheidsplicht kan worden gekoppeld aan de beginselen van behoorlijk bestuur en aan het algemene rechtsbeginsel van de daadwerkelijke uitoefening van de beoordelingsbevoegdheid.

90. Deze plicht „verplicht de overheid ertoe om, alvorens een besluit te nemen, alle relevante gegevens van het geval te verzamelen en deze zorgvuldig te onderzoeken, teneinde een besluit te kunnen nemen met volledige kennis van zaken “ (C.E., 23 februari 1996, nr. 58.328, Hadad, geciteerd door P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif 2014, Bruylant, blz. 162).

91. Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet de overheid, wanneer zij een besluit moet nemen, de gegevens van de zaak volledig en gedetailleerd onderzoeken alvorens zich uit te spreken.

92. „De materiële zorgvuldigheidsplicht vereist dat bij de voorbereiding en het nemen van een besluit door de autoriteiten alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Zorgvuldigheid bij het vaststellen van de feiten en de eis van een zorgvuldig onderzoek vormen een essentieel onderdeel van het recht” (CE nr. 130.662, 27 april 2004, A.P.M. 2004, deel 5, 99).

7.2.1.5.2. Toepassing op het onderhavige geval

93. In overweging 11 van de Schengengrenscore wordt opgemerkt dat:

„Om na te gaan of de in deze verordening vastgestelde toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen worden nageleefd en om hun taken naar behoren uit te voeren, dienen grenswachters gebruik te maken van alle beschikbare noodzakelijke informatie, met name de gegevens die kunnen worden geraadpleegd in het visuminformatiesysteem (VIS).

94. Artikel 9 van Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling van gegevens tussen de lidstaten over visa voor kort verblijf (VIS-verordening) vermeldt onder punt g) (hoofdbestemming en duur van het voorgenomen verblijf), h) (doel van de reis), i) (huidig beroep en werkgever).

95. Verweerder heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden door het VIS niet te raadplegen en bovendien de daarin opgenomen gegevens niet te toetsen aan de eventuele gedetailleerde vragen en antwoorden die door verzoeker waren verstrekt.

96. Uit geen enkel element van het administratieve dossier kan worden afgeleid dat de verwerende partij een serieus en grondig onderzoek heeft verricht met betrekking tot de verdenkingen die zij jegens de eisende partij koesterde.

97. De verwerende partij heeft haar beslissing niet genomen met inachtneming van alle elementen van de zaak en heeft niet met de nodige voorzichtigheid, zorgvuldigheid en omzichtigheid geoordeeld.

98. In dit verband heeft Uw Raad in een arrest (arrest nr. 164341 van 18 maart 2016) geoordeeld dat:

„De Raad herinnert eraan dat het beginsel van behoorlijk bestuur met name de verplichting inhoudt om een specifiek en volledig onderzoek te verrichten naar de gegevens van de betreffende zaak (in die zin: CE, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003 en arrest nr. 190.517 van 16 februari 2009) (...). Uit de lezing van de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier, blijkt echter op enigerlei wijze dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde argumenten heeft onderzocht.”

99. De Raad van State oordeelde op zijn beurt dat:

„Wanneer de autoriteit over een beoordelingsbevoegdheid beschikt, is zij verplicht deze uit te oefenen, hetgeen haar met name oplegt een specifiek en volledig onderzoek te verrichten; (...) Indien haar een dergelijke bevoegdheid wordt toegekend, is het juist de bedoeling dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk afzonderlijk geval (...)” (Raad van State, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003).

100. De Raad van State voegt hieraan toe dat:

„De zorgvuldigheidsplicht, die deel uitmaakt van de algemene beginselen van goed bestuur, verplicht de autoriteit tot een grondig onderzoek van de feiten, tot het verzamelen van de voor de besluitvorming noodzakelijke inlichtingen en tot het in aanmerking nemen van alle elementen van het dossier, zodat zij haar besluit kan nemen met volledige kennis van zaken en na een redelijke afweging van alle elementen die relevant zijn voor de afhandeling van het onderhavige geval”.

101. Bijgevolg is het aan de bestuursinstantie om, alvorens haar besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, op basis van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte is of had moeten zijn.

102. In dezelfde geest heeft het EHRM de Belgische staat veroordeeld in een zaak die aan het Hof was voorgelegd, met name omdat de Belgische autoriteiten hadden nagelaten de individuele situatie van de verzoekster zorgvuldig en grondig te onderzoeken (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje tegen België - 10486/10, arrest van 20 december 2011).

103. In het onderhavige geval had het voor de verwerende partij volstaan om het administratieve dossier te raadplegen of zelfs de betrokkene te verzoeken, in een taal die hij beter beheerst, de nodige documenten over te leggen.

104. Als aan deze verplichting was voldaan, zou de verwerende partij hebben vastgesteld dat de heer T. beschikte over een concreet toeristisch plan, gestaafd door een hotelreservering voor de nacht van zijn aankomst en een reservering in Diegem voor de zes daaropvolgende nachten, dit alles vergezeld van voldoende financiële middelen, die door de politie zelf naar behoren waren gecontroleerd.

105. De verwerende partij maakt in haar besluit niet duidelijk hoe zij met deze elementen rekening heeft kunnen houden alvorens de rechtmatigheid van het verblijf af te wijzen, uitsluitend op grond van het feit dat de verzoeker geen Belgische herdenkingsmonumenten kon noemen.

106. Gezien het voorgaande moet worden vastgesteld dat de omstandigheden rond het nemen van de betwiste beslissingen ons tot de conclusie brengen dat het recht van de verzoekende partij om te worden gehoord niet is gerespecteerd en dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

107. Door een louter belastende en overhaaste benadering te hanteren, heeft de verwerende partij derhalve de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

7.2.1.6. MIDDEL BETREFFENDE DE SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN REDELIJKHEID EN VERHOUDSVORMIGHEID

7.2.1.6.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

108. „Het redelijkheidsbeginsel verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van een autoriteit: in het geval van een gebonden bevoegdheid is alleen de door de rechtsregel voorgeschreven beslissing rechtmatig, terwijl in het geval van een discretionaire bevoegdheid de overheid over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om tussen verschillende beslissingen te kiezen. Deze vrijheid kan, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, soms ruimer en soms beperkter zijn, maar blijft in ieder geval altijd binnen de grenzen van het redelijke. Een overheidsinstantie die haar beoordelingsbevoegdheid buiten de grenzen van het redelijke uitoefent, schendt het redelijkheidsbeginsel. Iedereen die over een beoordelingsmarge beschikt, heeft echter in principe de mogelijkheid om tot verschillende conclusies te komen die zich elk binnen deze marge bevinden en die derhalve geen blijk geven van willekeur of onredelijkheid” .

109. Er zij aan herinnerd dat „er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een besluit is gebaseerd op objectief juiste en juridisch relevante gronden, maar er een kennelijke onevenredigheid bestaat tussen deze gronden en de inhoud van het besluit”.

7.2.1.6.2. Toepassing op de onderhavige zaak

110. De schending van het redelijkheidsbeginsel vloeit in de onderhavige zaak voort uit de kennelijke onevenredigheid tussen de genomen beslissing, de ter zake toepasselijke regels en de inhoud van de motivering van de betwiste beslissingen.

111. Aangezien de verwerende partij haar beslissingen op serieuze en objectieve gronden moet baseren, schendt zij het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wanneer zij zich uitsluitend baseert op irrelevante elementen en in het kader van een twijfelachtige hoorzitting.

112. „Het redelijkheidsbeginsel verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van een overheidsinstantie: in het geval van gebonden bevoegdheid is alleen het besluit dat door de rechtsregel wordt voorgeschreven rechtmatig, terwijl de overheid in het geval van discretionaire bevoegdheid over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om tussen verschillende besluiten te kiezen. Deze vrijheid kan, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, soms ruimer en soms beperkter zijn, maar hoe dan ook blijft zij altijd binnen de grenzen van het redelijke. Een overheidsinstantie die haar beoordelingsbevoegdheid gebruikt door de grenzen van het redelijke te overschrijden, schendt het redelijkheidsbeginsel. “Iedereen die over een beoordelingsmarge beschikt, heeft echter in principe de mogelijkheid om tot verschillende conclusies te komen die elk binnen deze marge vallen en die derhalve geen blijk geven van willekeur of onredelijkheid.” C.E. (9e kamer) nr. 225.271, 28 oktober 2013

113. Er zij aan herinnerd dat „er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing is gebaseerd op objectief juiste en juridisch relevante gronden, maar er een kennelijke onevenredigheid bestaat tussen deze gronden en de inhoud van de beslissing”.

114. Het besluit van de verweerder dient te berusten op ernstige en objectieve gronden. Zij schendt het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel doordat zij een weigering van toegang rechtvaardigt uitsluitend op grond van een vermeende onduidelijkheid over het toeristische programma of het ontbreken van een onmiddellijke schriftelijke uitnodiging, terwijl de feitelijke realiteit van het verblijf volkomen en onmiddellijk was vastgesteld door definitieve hotelreserveringen en geverifieerde middelen van bestaan.

115. De beginselen van redelijkheid en evenredigheid zijn door de verweerder kennelijk niet in acht genomen.

116. Hieruit vloeit een kennelijke onevenredigheid voort tussen de beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt, de materiële bewijselementen die hij heeft genegeerd, en de schade die voortvloeit uit de genomen beslissingen.”

2.3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing verwijst immers naar artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en bevat een feitelijke motivering in dit verband.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf; (...).”

De Raad ziet niet in waarom verzoeker nog “wettelijke” bepalingen wenst vermeld te zien waarin de bevoegdheid van de grenspolitie tot het uitvoeren van grenscontroles wordt vastgelegd en waarin alle voorwaarden voor de afgifte van een visum zijn opgenomen die de grenspolitie heeft willen toepassen, zeker als hij in zijn verzoekschrift zelf de nuttige Europese bepalingen terzake weergeeft.

Gezien de bepalingen die verzoeker zelf citeert is hij in staat om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing na te gaan, die hij omschrijft als het kunnen nagaan van de “bevoegdheid van de autoriteit, reikwijdte van de bevoegdheid van de autoriteit en gegrondheid van het genomen besluit”. en dit zo nodig te bekritisseren.

Voorts reikt de formele motiveringsplicht niet zo ver dat in de bestreden beslissing zelf de vragen die door de grenspolitie aan verzoeker zijn voorgelegd met betrekking tot zijn toeristisch verblijf, in detail moeten weergegeven worden. Het volstaat dat verweerder in de bestreden beslissing verduidelijkt wat verzoeker verklaard heeft over zijn voorgenomen toeristisch verblijf om over te gaan tot de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, en dat dit steun vindt in het gehoorverslag opgesteld door de grenspolitie, quod in casu (cfr. infra).

Verzoeker zet verder niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert, waardoor hij kan worden geacht ze te kennen. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)). Het algemeen beginsel van het hoorrecht kent dus dezelfde invulling als het hoorrecht zoals gewaarborgd door het Europees recht (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: *“le principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union”*).

Conform vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/) maakt het recht om te worden gehoord integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Het Hof van Justitie heeft bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaand aan het gehoor in kennis wordt gesteld van de beslissingen die een bestuur, na dit gehoor zou kunnen of wensen te nemen (cf. mutatis mutandis HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Khaled Boudjlida, § 55.)

2.3.5. Verzoeker werpt op dat hij werd gehoord zonder tolk, terwijl hij als Algerijns onderdaan het Frans en Nederlands nauwelijks beheerst. Hij werd niet vooraf geïnformeerd over de voorgenomen maatregel en kon zich niet adequaat verdedigen. Hij werd niet in staat gesteld zijn opmerkingen op zinvolle wijze naar voren te brengen en misverstanden weg te nemen. De procedure was overhaast en niet gevoerd in een voor hem begrijpelijke taal.

2.3.6. Het recht om vóór de vaststelling van een beslissing tot terugnijving te worden gehoord, moet niet in die zin worden uitgelegd dat verweerder gehouden is voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een dergelijke beslissing, verzoeker in kennis te stellen van zijn voornemen om jegens hem een beslissing tot terugnijving te treffen, hem de gegevens mee te delen waarop hij dat besluit wil baseren of om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen of hem de gelegenheid moet geven contact op te nemen met “naasten, vrienden of een advocaat” om verduidelijkingen te bekomen die van invloed kunnen zijn op het door verweerder overwogen besluit, maar wel in die zin dat verzoeker naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over het doel van zijn reis en dus redenen kan meedelen die kunnen rechtvaardigen dat verweerder afziet van de vaststelling dat dit reisdoel niet aannemelijk wordt gemaakt wat conform artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aanleiding geeft tot een beslissing tot terugnijving (cf. HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13, punt 55).

2.3.7. In het administratief dossier bevindt zich het verslag van de grenspolitie, opgesteld op 5 juni 2026. Hierin kan het volgende gelezen worden:

“Wij vragen betrokkene om zijn reismotief: Hij deelt ons mee omwille van toeristische redenen naar België te zijn afgereisd. Het is zijn eerste bezoek aan Europa. Hij wenst Brussel te bezoeken. Wanneer wij hem vragen wat hij wenst te bezoeken in Brussel deelt hij ons mee 'Le Hamilton', wij herhalen meermaals hetgeen hij zegt doch wij kennen deze bezienswaardigheid niet. Wanneer wij hem vragen of hij het Atomium bedoelt knikt hij bevestigend, alsof het een woord is dat hem plots bekend in de roen klinkt. Wanneer wij hem om andere bezienswaardigheden vragen kan hij niets opsommen. Hij deelt mee dat een 'Cousin' hem zal rondgidsen in de stad per taxi. Hij weet niet of deze neef zelf over een wagen beschikt. Hij kan ook geen uitnodiging voorleggen van deze neef die aantoont dat zij met elkaar hebben afgesproken. Wanneer wij hem om enige reisvoorbereiding of reisdids vragen m.b.t. bezienswaardigheden, kan hij ons zulks niet voorleggen. Betrokkene verblijft de eerste nacht in een hotel in Brussel. Zijn volgende nachten zijn geboekt in een hotel te Diegem hetgeen ons verbaasd aangezien het doel van zijn reis Brussel betreft. De reden hiervoor zou zijn dat het hotel in Diegem een beter hotel zou zijn. Op onze vraag of hij andere steden wenst te bezoeken gedurende zijn 8-daagse reis kan hij geen antwoord geven. Hij heeft geen kennis van België op aardrijkskundig of toeristisch vlak”.

Hieruit blijkt duidelijk dat de grenspolitie verduidelijkt heeft aan verzoeker dat ze wensen te vernemen wat zijn reisdoel is in België, wat past binnen het voornemen om een beslissing tot terugdrijving te treffen indien dit niet kan verduidelijkt worden. In het verslag van de grenspolitie werd voor verzoeker onder de rubriek “Gesproken taal”, gepreciseerd, “Frans” en onder de rubriek, “Moedertaal”, “Arabisch”. Toen verzoeker later in het centrum nogmaals gehoord werd op 8 juni 2026, verklaarde hij de volgende talen te begrijpen “Arabisch, Frans”. Dit staat derhalve haaks op wat verzoeker in het verzoekschrift verklaart, met name dat hij het Frans nauwelijks beheerst. Ook al blijkt uit het gehoorverslag van de grenspolitie niet dat verzoeker bij zijn gehoor door de grenspolitie werd bijgestaan door een vertaler/tolk, kan hieruit redelijkerwijs wel afgeleid worden dat verzoeker in staat was de vragen te begrijpen en deze te beantwoorden. Verzoeker werd dus in staat gesteld zijn reismotief te verduidelijken en aldus elementen te verstrekken die verweerder konden doen afzien van het treffen van de bestreden beslissing. Uit dit gehoorverslag kan niet afgeleid worden dat er sprake was van misverstanden of communicatieproblemen die zouden voortvloeien uit een taalbarrière tussen verzoeker en de grenspolitie.

De Raad kan dan ook niet tot het besluit komen dat verzoeker niet naar behoren gehoord werd. Het is niet omdat verweerder een beslissing tot terugdrijving treft dat verzoeker niet afdoende gehoord werd.

Bovendien blijkt uit de bespreking hierna dat verzoeker niet aannemelijk dat hij, mocht hij in de allerbeste omstandigheden zoals hij ze schetst, gehoord geweest zijn door de grenspolitie en mocht deze hem explicieter verwittigd hebben dat ze het voornemen hadden om een beslissing tot terugdrijving te nemen, documenten en elementen zou hebben meegedeeld aan de grenspolitie waarover hij op dat moment beschikte, die aanleiding zouden geven hebben tot het treffen van een andersluidende beslissing.

Een schending van het hoorrecht kan dan ook niet worden aangenomen. De ruime theoretische beschouwingen over het hoorrecht in het verzoekschrift kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

2.3.8. Verzoeker kwam acht dagen naar België voor toeristische doeleinden. Het wordt niet betwist dat hij beschikte over de nodige middelen van bestaan, over hotelreserveringen en over een terugkeerticket. Wel wordt verzoeker, die niet in het bezit van een reisvoorbereiding, reisdids of reisplanning, aangewreven dat hij het doel van zijn voorgenomen verblijf niet kon aannemelijk maken of staven.

2.3.9. Artikel 6 van Verordening (EU) 2016/399 dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangs-voorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; [...]"

Artikel 8 van dezelfde Verordening handelt over de grenscontrole op personen.

Lid 1 stelt dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters.

Lid 3 bepaalt het volgende:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; [...]"

In artikel 14, lid 1 van dezelfde Verordening kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet voldoet aan alle in artikel 6, lid 1 vermelde toegangsvoorwaarden, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoeker van toepassing zijn.

Artikel 21 van de Visumcode handelt over de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en de risicobeoordeling bij het onderzoek van een visumaanvraag. Deze bepaling houdt onder meer in dat wordt nagegaan of de aanvrager voldoet aan de relevante inreisvoorwaarden van de Schengengrens-code en dat wordt onderzocht of de aanvrager het doel van en de voorwaarden voor het voorgenomen verblijf heeft aangetoond, alsook of hij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en voor zijn terugreis of doorreis.

Artikel 30 van de Visumcode getiteld *"Aan een afgegeven visum verbonden rechten"* bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

2.3.10. Op grond van voormelde bepalingen, die onder meer hun weerklink vinden in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en die verzoeker deels zelf aanhaalt, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden aannemelijk maakt en staft. Verzoeker kan derhalve aan het feit dat hij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt door de Belgische autoriteiten in het land van herkomst, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van Verordening (EU) 2016/399 niet meer zouden mogen worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of hij het doel en de omstandigheden van zijn reis (nog steeds) aannemelijk maakt en aantoont. Uiteraard wordt in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet opgesomd welke documenten door de grenspolitie kunnen worden opgevraagd in dit verband. Dit hangt immers af van geval tot geval. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de vereiste om over toeristische documenten te beschikken niet wettelijk bepaald is.

2.3.11. Wat verzoeker verklaard heeft over zijn reisdoel werd opgenomen in het bovenvermeld gehoorverslag van de grenspolitie van 6 juni 2026. Verzoeker heeft bevestigd dat hij om toeristische doeleinden naar België kwam. Het is in dit verband niet kennelijk onredelijk dat de grenspolitie, om na te gaan of verzoeker het doel en de omstandigheden van zijn reis aannemelijk maakt, vraagt om wat toeristische bezienswaardigheden in België op te noemen en of hij Brussel of nog andere steden in België gaat bezoeken. Dit zijn simpele vragen waarop verzoeker redelijkerwijs had kunnen antwoorden als hij als toerist naar België komt, wat redelijkerwijs inhoudt dat hij, gezien hij maar voor acht dagen in België zou verblijven, zou weten wat hij zou komen bezoeken en waar precies. Gezien verzoeker zelf zei dat zijn neef hem gaat rondgidsen en voor zover dan dient aangenomen te worden dat verzoeker daarom niet zelf toeristische bezienswaardigheden kon

opsommen omdat hij zich volledig zou verlaten op de planning van zijn neef,- wat in het verzoekschrift bevestigd wordt als hierin kan gelezen worden, *“Dat het ontbreken van een vooraf vastgesteld toeristisch programma eenvoudigweg te verklaren was door het feit dat hij erop rekende dat zijn in België aanwezige familieleden hem als gids zouden dienen.”*, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de grenspolitie dan vraagt of hij een uitnodiging van zijn neef kan voorleggen waaruit blijkt dat ze met elkaar hebben afgesproken. Dit is niet meer dan een vraag aan verzoeker om geloofwaardige informatie te verstrekken over zijn toeristisch programma in het kader van een niet georganiseerde reis zoals verzoeker het zelf gevonden heeft op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij uit de doeken doet in zijn verzoekschrift. Verzoeker plant niet louter een bezoek aan zijn neef om hem beter te leren kennen. Deze gaat hem gidsen naar toeristische bezienswaardigheden zo heeft verzoeker verklaard. De Raad ziet voorts niet in en verzoeker legt ook niet uit welke geloofwaardige informatie en documenten hij over zijn toeristische doeleinden heeft verstrekt aan de grenspolitie waarmee geen rekening werd gehouden. Het is niet omdat hij hotelreserveringen voorlegt voor acht dagen en het bewijs levert van zijn middelen van bestaan, dat hij zijn toeristische doeleinden in België gedurende acht dagen aannemelijk maakt met een *“concreet toeristisch plan”*. Het is ook niet omdat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dat hij zijn reisdoel aannemelijk heeft gemaakt of gestaafd heeft. Verzoeker acht de uitnodiging van zijn neef zelf overbodig omdat het niet gaat over een verplichte begeleiding door deze en ook omdat hij *“niet door de uitgenodigde was uitgenodigd”*. Dit bevestigt alleen maar dat verzoeker niet in staat was om zijn reisdoel aannemelijk te maken aan de grenspolitie. Hij komt hier als toerist gedurende 8 dagen, hij heeft geen reisvoorbereiding, reisgids of reisplanning bij zich, kan zelf geen toeristische bezienswaardigheden opsommen die hij wil aandoen en een bewijs van een uitnodiging door zijn neef om samen met hem aan toerisme te doen in België, bestaat niet. Het volstaat te dezen niet om aan te geven dat de grenspolitie hem maar op zijn woord moest geloven en moesten beschouwen als *“een bezoeker ter goeder trouw”*, temeer niet blijkt en verzoeker ook niet voorhoudt dat hij al eerder het Schengengrondgebied en meer bepaald België heeft bezocht voor een kort verblijf en vervolgens terug naar zijn land van oorsprong is gegaan. Een en ander klemmt des meer gezien verzoeker blijkens zijn gehoor door de grenspolitie niet wist of zijn neef over een wagen beschikte om hem rond te gidsen, hij bij zijn gehoor in het gesloten centrum op 8 juni 2026 verklaarde dat hij niet exact weet waar zijn neef woont en *“ik denk Brussel”* antwoordde en in het verzoekschrift dan weer algemeen verklaart *“dat hij erop rekende dat zijn in België aanwezige familieleden hem als gids zouden dienen.”* Dit alles kan niet rechtgezet worden door op 18 juni 2026 zonder meer een verklaring op eer van de zogezegde neef van verzoeker via J-box te versturen naar de Raad. Hierin verklaart deze dat hij zich georganiseerd had met verzoeker om België te bezichtigen waarna hij toeristische bestemmingen opsomt. Deze neef kan aposteriori om het even wat verklaren, rekening houdend met wat de bestreden beslissing verzoeker aanwrijft. Gezien hij familie zou zijn van verzoeker, kan het document ook niet beschouwd worden als een objectief stuk.

2.3.12. Verzoeker acht het gebrek aan een tolk/vertaler, een partijdige grenspolitie, een *“overhaaste benadering”* en *“irrelevante elementen”*, de oorzaken van de bestreden beslissing, maar hij gaat voorbij aan het fundamenteel gegeven dat het hem toekomt om zijn reisdoel aannemelijk te maken en te staven, waarin hij niet geslaagd is. Verzoeker ziet het duidelijk anders maar met zijn eigen visie op zijn zaak gezien zijn verklaringen en stukken die hij bij zich had, toont hij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is of behept is. met een manifeste beoordelingsfout. De uitgebreide theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur die figureren in het verzoekschrift kunnen niet tot een ander oordeel leiden. De verwijzing naar allerlei arresten van de Raad brengt ook geen soelaas. Verzoeker toont niet aan dat deze arresten betrekken hebben op dezelfde situatie als die van hem en alleszins hebben arresten van de Raad geen precedentenwaarde.

2.3.13. Het komt verzoeker toe om zelf zorgvuldig te zijn en bij aankomst in het Rijk zijn toeristische doeleinden aannemelijk te maken en aan te tonen. Het is dan aan verweerder om de meegedeelde elementen en documenten te beoordelen en na te gaan of ze het reisdoel aannemelijk maken en aantonen. Het is niet aan verweerder zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift om na te gaan of *“er andere aanwijzingen zijn die het feit bevestigen dat verzoeker naar België komt omwille van andere redenen dan louter toeristisch bezoek”*. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe de raadpleging van informatie uit het VIS door de grenspolitie had kunnen aantonen dat als verzoeker in België aankomt, hij zijn reisdoel aannemelijk maakt. In dit verband volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.3.9.

2.3.14. Verzoeker werpt verder op dat verweerder diende rekening te houden met zijn profiel doch hij concretiseert dit niet verder zodat de Raad er niet op ingaat.

2.3.15. Verzoeker verwijt verweerder dat hij een *“partijdige beoordeling”* en *“bevooroordeelde interpretatie”* heeft gemaakt omdat hij zou nagelaten hebben rekening te houden met alle door hem verstrekte gegevens en verklaringen, feitelijke realiteit en uitleg die hij trachtte te geven, maar het is de Raad niet duidelijk welke gegevens, verklaringen en feitelijke realiteit zo manifest zijn dat de bestreden beslissing niet anders kan dan voortvloeien uit een partijdige beoordeling. Voor wat betreft de uitleg die hij had willen geven, dat zijn

uitgangspunt om naar België te reizen, een toeristisch verblijf van acht dagen was, dit wordt niet betwist. De twee verstrekte hotelreserveringen, één in Brussel voor de eerste nacht vanwege de late aankomst van zijn vlucht, en één in Diegem, in het Brusselse vlakbij de luchthaven voor de zes daaropvolgende nachten, zeggen iets over verzoekers slaappleats maar zeggen niets over welke toeristische trekpleisters hij in Brussel of in België zou aandoen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem "*inconsistenties*" verwijt met betrekking tot deze hotelreserveringen, doch dit mist feitelijke grondslag. Dat hij over voldoende financiële middelen beschikte voor zijn verblijf en zijn terugreis, wordt ook niet betwist, maar dit zegt niets over wat hij precies in Brussel of in andere steden van België zou bezichtigen. Verzoeker werpt op dat het ontbreken van een vooraf vastgesteld toeristisch programma eenvoudigweg te verklaren was door het feit dat hij erop rekende dat zijn "*in België aanwezige familieleden*" hem als gids zouden dienen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de grenspolitie als verzoeker stelt dat zijn neef in België hem zou gidsen, om een uitnodiging van deze neef verzocht zodat ze konden nagaan of er een feitelijke grondslag is voor verzoekers bewering dat zijn neef zijn gids alhier zou zijn. Het volstaat te dezen zoals reeds gezegd niet om aan te geven dat de grenspolitie verzoeker op zijn woord moest geloven en beschouwen als "*een bezoeker ter goeder trouw*", temeer niet blijkt en verzoeker ook niet voorhoudt dat hij al eerder het Schengengrondgebied en meer bepaald België heeft bezocht voor een kort verblijf en vervolgens terug naar zijn land van oorsprong is gegaan.

2.3.16. De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat het enig ongegrond en derhalve niet ernstig is.

2.4. De vaststelling dat geen ernstig middel ontwikkeld werd, volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA